

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 13

27. března 2011

Cena: 7 Kč

ZÁPISKY Z NEVŠEDNÍHO VÍKENDU V BETLÉMĚ

DEN PRVNÍ

V pátek po poledni jsme se vydali z Prahy směrem na sever. Procestovali jsme snad polovinu republiky a slunce dávno zapadlo za obzor, než jsme dorazili do Betléma. Myslím ten Betlém v Janských Lázních, který je rekreačním střediskem naší církve. Cesta byla sice dlouhá, ale vesele nám ubíhala, protože skupina mladých husitů se dokáže zabavit i v omezeném prostoru automobilu.

Přivítalo nás přívětivé světlo, které zářilo z rozsvícených oken Betléma. Vše nasvědčovalo tomu, že celocírkevní setkání mládeže již začalo. Bratr patriarcha zahájil setkání promluvou o cestě, protože téma celého setkání znělo "Bůh jako cesta". Setkalo se nás kolem 40 mladých lidí. Mezi účastníky byli i členové jiných církví nebo kamarádi, kteří se k církvi nehlasí.

Ve víru ice-breakerů – her, při kterých se lámou ledy a neznámí se stávají známými, jsme měli možnost si oživit jména přátel, které jsme roky neviděli. Také jsme se seznámili s novými kamarády, kteří přijeli z různých měst a kteří byli nejen z naší církve. Po večerním ztišení jsme využili volného času ke zpěvu a rozhovorům se starými i novými přáteli nad šálkem čaje nebo (ti zletil z nás) v místní hospůdce.

DEN DRUHÝ

V záři slunečních paprsků sobotního rána jsme (ne všichni, jen ten, kdo chtěl) probudili svá těla při rozcvičce a své duše (všichni, protože chtěli všichni) při ranní pobožnosti. Duchovní program celého setkání vedl bratr biskup Štěpán Klásek a organizační stránku měla na starost jeho dcera Františka. Po snídani, která byla tak vydatná, jako kdyby měla nasycit tým vrcholových sportovců, jsme se rozdělili do skupin a vydali se vstříc dobrodružství, které slibovala zážitková hra, kterou stejně jako celý zážitkový program připravil tým z Prostějova. V ulicích Janských Lázní jsme hledali různá místa a plnili úkoly, které se vázaly k historii tohoto města i k mottu celého setkání.

Hráči byli tak skvěle rozděleni do jednotlivých týmů, že se výborně doplňovali a každý člen týmu uplatnil při řešení úkolů svoji jedinečnost (věk, sílu, moudrost, zkušenosti).

Po výborném obědě a krátkém odpočinku jsme měli na výběr mezi dvěma variantami, jak strávit sobotní odpoledne.

Ti, co si vybrali návštěvu lanového centra, zažili to, co ještě nikdy předtím a o tom zážitku ještě dlouho vyprávěli. Pod vedením školených instruktorů zakusili, jak je těžké překonat vlastní strach (nejen z výšky a

Návštěva lanového centra byla hlubokým zážitkem

hloubky), světit svůj život něčemu tak tenkému, jako je horolezecké lano, a skočit do prázdna...

My, kteří jsme se rozhodli zůstat v chalupě, jsme si zažili putování pouští a vyvedení z Egypta. Pod vedením duchovní, která se zabývá i po-

hybovou terapií, jsme pomocí tance, hudby a představ sestoupili do hlubin utrpení, kterému byl podroben Boží lid v Egyptě. Prošli jsme Rákosovým mořem i horkem pouště a putovali s Mojžíšem vstříc zaslíbené zemi. I tento prožitek v nás zanechal své stopy a přivedl nás k zamyšlení se nad vlastním životem, hodnotami a cíli. Po večerní modlitbě se zpěvy z Taizé jsme si ještě dlouho do noci povídali o tom, co jsme ten den prožili, i o tom, kam směřujeme a jaké jsou naše sny. Při poslechu reggae, rozhovorech i zpěvech s kytarou utekl večer jako voda a my jsme se rozhodli, že nepůjdeme spát, protože jsme předpokládali, že nás za chvíli pořadatelé vzbudí k noční hře. Ale nestalo se tak...

DEN POSLEDNÍ

Po téměř probdělé noci a asi hodině spánku jsme nakonec byli vzbuzeni asi v 5 hodin ráno, abychom se vydali na cestu...

Putovali jsme tmou a chladem podzimního krkonošského rána. Mnozí z nás se mračili a bylo možné zaslechnout i polohlasné reptání. Nevěděli jsme, co je cílem naší cesty ani kudy povede. Překonávali jsme nástrahy temného lesa i krkolomné úkoly, které jsme se postupně dozvídali. Jak se rozednívalo, tak i naše cesta dostávala jasnější obrysy. Doputovali jsme až na sjezdovku nad Janskými Lázněmi. Poslední úkol, který jsme zde dostali, zněl: „Seřadte se do týmů a připravte bohoslužbu.“

Jeden tým vymýšlel modlitby, druhý se staral o výzdobu bohoslužebného prostoru (sjezdovky), další tým připravoval hudební stránku. Jednalo se o znamenitou spolupráci. Nevím, jestli jsem se někdy ve svém životě účastnila tak časně ráno nedělní boho-

služby. Vlastně ani nevím, zda jsem někdy něco podobného zažila. Po téměř probdělé noci a strastiplném putování tmou chválit Boha při vycházejícím slunci (které bylo mimochodem schované za mraky), na sjezdovce v horách, za zvuku kytar a zpěvu spousty mladých lidí. Jak prosté a přitom tak působivé. Bůh jako cesta. Závěrečné hodnocení celého setkání mládeže bylo znázorněno také jako cesta. Každý tým vytvořil umělecké dílo – cestu těmito třemi dny – ve kterém jsme mohli vypoobdnit to nejzábavnější, nejpůsobivější nebo nejhodnotnější, co jsme zde zažili.

CO BUDE DÁL?...

Po měsíci mi domů přišel dopis. Byl to krátký citát na ručním papíře, který jsme na setkání mládeže vyráběli. Psal ho zřejmě někdo, kdo se setkání účastnil se mnou. Netrápí mě, že nevím, kdo ho psal, protože dopis, který jsem psala já, dostal zase jiný účastník. Důležitý je však jeho text: „Loučení není důvodem ke smutku, ale nadějí na brzké shledání.“

A naděje na shledání se skvělými lidmi, které jsem v Janských Lázních potkala, dostává konkrétnější tvar.

Chystá se totiž další ročník celocírkevního setkání mládeže! Uskuteční se ve stejnou dobu – o víkendu od 30. září do 2. října.

Tentokrát se bude konat v Brně na Lipové a jeho téma zní: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“

Všichni mladí z církve i mimo ni jsou na setkání srdečně zváni!

Vyhradte si pro tuto akci místo ve svých diářích a nebudete litovat, stejně jako já nelituji, že jsem se vloni 1. října na „Boží cestu“ do Betléma vydala.

Kristýna Mlýnková

PRIORITY SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ

V týdnu od 16. do 23. února se v Ženevě konalo zasedání ústředního výboru Světové rady církví - mezinárodního ekumenického společenství, které v současné době sdružuje 349 církví z více než 110 států světa. Členskými církvemi SRC v České republice jsou: Církev československá husitská, Českobratrská církev evangelická, Pravoslavná církev v českých zemích a na Slovensku a Slezská církev evangelická a.v. "Světová rada církví je společenství církví, které vyznávají Pána Ježíše Krista jako Boha a Spasitele podle Písem, a proto společně usilují splnit své povolání pro slávu jediného Boha, Otce, Syna a Ducha svatého" (Ústava SRC). Tato organizace se snaží poskytovat prostor pro vzájemné sdílení členských církví a možnost společně přinášet svědectví o Ježíši Kristu. Světová rada církví podporuje ekumenické aktivity a snaží se upevňovat mezicírkevní vztahy. Její aktivita přesahuje i do sféry mezináboženské.

Nejvyšší orgán Světové rady církví je valné shromáždění, které zasedá jednou za 7 let. V období mezi dvěma valnými shromážděními slouží jako řídící orgán ústřední výbor. Ten zasedá jednou za 18 měsíců, zpravidla v sídle Světové rady církví, v Ženevě. Na programu posledního zasedání ústředního výboru byly každodenní

pobožnosti v ekumenické kapli, biblické hodiny a přednášky na nejrůznější témata, související s ekumenou, teologií i se současnými světovými událostmi. Moderátor ústředního výboru Walter Altmann i generální tajemník SRC Olav Fykse Tveit přednesli zprávy o své činnosti za uplynulé období a vyzdvihli nejpalčivější témata, kterými by se měla Světová rada církví zabývat. V první řadě by se měla zaměřit na budování mezináboženských vztahů v souvislosti se situací na Blízkém východě. Dále je nutné se zabývat otázkou spravedlnosti a míru – v souvislosti s globální finanční krizí i se současnými nepokoji v arabských zemích. Se zaměřením Světové rady církví na zachování spravedlnosti a na mírové aktivity se pojí připravovaná mezinárodní ekumenická mírová konference, která se uskuteční v květnu na Jamajce. Bude se jednat o završení Dekády proti násilí, kterou SRC vyhlásila v roce 2001. Mezi hosty, kteří promluvili na zasedání ústředního výboru, byli i představitelé církví v Iráku. Tito duchovní popsali z vlastní perspektivy složitost situace na tomto území. Atmosféra v této zemi je nebezpečná nejen pro křesťany, kteří jsou zde v menšině, ale pro všechny obyvatele Iráku. Představitelé církví se shodli na tom, že prioritní potřebou této země je budo-

vání bezpečnosti pro všechny obyvatele.

Ústřední výbor SRC po dlouhých debatách vybral téma příštího valného shromáždění, které se bude konat v roce 2013 v korejském Búsanu. Téma valného shromáždění zní: „Bože života, ved' nás ke spravedlnosti a míru.“ V duchu tohoto motta budou probíhat pobožnosti, biblické hodiny, workshopy i další programy valného shromáždění. Návrh tématu byl podložen citací Izaiáše 42. kapitoly, zejména třetím veršem, který hovoří o služebníkovi, který nalomenou třtinu nedolomí a neuhasi doutnající knot, dokud neustaví v zemi spravedlnost. Bouřlivě diskutovaný byl také návrh změn ve struktuře ústředního výboru. Nejen v rámci šetření prostředků, ale také za účelem vytvoření opravdového společenství křesťanů, ve kterém by šlo v první řadě o sdílení, poznávání a rozhovory a nezabývalo by se tolik politikou, jako tomu je v současné době, jsou snahy uzpůsobit velikost i náplň práce ústředního výboru. Tyto změny byly prezentovány, do hloubky probírány jejich klady i zápory a bude se o nich jednat i do budoucna na dalších zasedáních. Pokud členské církve dojdou v této otázce ke konsensu, měly by změny být přijaty valným shromážděním SRC v roce 2013.

Kristýna Mlýnková

Trojí symbol i model

Řadu let mám výsadu převádět Hesla Jednoty bratrské z němčiny do svého jazyka mateřského. Jsem tak nucen zamyšlet se pravidelně nad danými biblickými verši. Často to znamená zpoždění, protože mne někdy citát osloví a zarazí. Vede k porovnání. A tak mi přišlo zvážít následující verše ze tří starozákonních příběhů a převést je do našeho času.

„I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho myslí i srdce je v každé chvíli jen zlý.“ Gn 6,5
 „Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích je tak těžký, že už musím sestoupit a podívat se. Jestliže si počínají tak, jak je patrné z křiku, který ke mně přichází, je po nich veta; zjistím si, jak tomu je.“ Gn 18,20,21
 „Vstaň, jdi do Ninive, toho velkého města, a volej proti němu, neboť zlo, které páchají, vystoupilo před mou tvář.“ Jon 1,2
 Příběhy o Noemovi, Lotovi a Jonášovi jsou skutečností výchozí: potopa je průkazná geologicky, Sodoma a Ninive geograficky. Ovšem kdyby to, co odtud vyvěrá, byly plně historické události, byly by samy o sobě odbyté a nevýznamné. Příběhy však mají nadčasově průběžnou a nadto stupňovanou platnost: což nám nepřipomíná stav naší civilizace dobu Noemovu, Lotovu, Jonášovu? V současném promítnutí jde navíc (až na výjimky v odlehlých končinách primitivů) o celé lidstvo, o dění globální.
 Co má ještě společného trojice příběhů, je vyčlenění jedinců. Noé žije v soukromí, Lot je v Sodomě přichozi a Jonáš je v Ninive cizinec.
 Uvedené verše shodně vypovídají, že Bůh sleduje smýšlení a chování lidí na Zemi. Nezasahuje do jejich života, pokud jejich hřích nepřekračuje určitou hranici. Svě rozhodnutí učinit přítrž jejich zlovůli si nenechává pro sebe, ale sděluje je vyvoleným jedincům. Jejich postavení a také poslání je vzájemně odlišné.

Noé nemá až na vlastní rodinu vůči lidem žádných závazků a proti všem rozumným úvahám staví na souši přesně podle pokynů Božích lodí. To, co se stane, už není jeho věc.

Lot, jenž se s rodinou usídlil v Sodomě a je v očích občanů nevitáným přistěhovalcem, se stává obětavým chováním, aniž tuší, rozhodujícím činitelem v otázce bytí či nebytí města.

Jonáš má vědomé poslání: jít a ohlásit předem zničení Ninive, města stejné hříšné jako Sodoma. Není jeho obyvatelem, je cizinec. Pro své statečné jednání je také rozhodujícím činitelem, aniž si toho je vědom.

Všichni tři, Noé, Lot a Jonáš mají jedno společné: nejsou zabydleni ve zvrácené společnosti. Vymykají se jí, jsou zakotveni v Bohu.

Vidím rozpoložení církve ve třech oblastech.
 Za prvé: Budujeme archu, zajistě. Slyšel jsem hádanku: Jaký je rozdíl mezi Noemovou archou a Titanicem? Odpověď: Titanic stavěli profesionálové, archu amatéři. Nepočínáme si někdy jako profesionálové? Neměli bychom být sebejistí. Slyšel jsem o členu jedné malé církve, že chodí nerad ven na ulici, aby tam nemusel potkávat ty nespasené. A ještě jen mimochodem k té arše: byl v ní prostor i pro zvířata.

Za druhé: Být Lotem je zkouška. Za komunistů jsme někdy byli v jeho situaci. Někteří vydrželi nápor, jiní ne. Ale být Lotem, to před Bohem znamená vyšší postavení, jehož se nedostává každému. Je ovšem ještě jiná příležitost. Podminkou záchrany města totiž byla přítomnost deseti spravedlivých.

Za třetí: Být Jonášem je poslání. Myslím, že naším současným poměrem nejvíce odpovídá Ninive. Jonáš se tam nevydal proto, aby se v něm zabyděl a umravňoval hříšné. Asi by na jeho řeči nic nedali, jako nic nedají na naše slova ti, kdo mají v rukou vládu, i když se třeba někteří z nich hlásí k církvi.

Občas mi připadá, že jsme se zabežnili v arše s uklidňujícím vědomím, že jsme sice hříšní, ale že nás Ježíš spasil obětí na kříži. Před několika lety jsem četl podobnoství. Myslím, že jeho autorem je Chálíl Džibrán. Šlo o rozvodněnou reku. Na jedné straně pomíjivý svět, na druhé břeh spásení. Našel se muž, jenž měl odvahu řeku přeplovat a potom s druhé strany přehodil záchranné lano. Přeplovat být se záchranným lanem nebylo bez nebezpečí.

Tak se vyskytl někdo, kdo učil, že není třeba se vydávat na přeplavbu: stačí, že on, Záchránce, již přeplovat za nás. Připomínám toto podobnoství proto, že Ježíš sám vede k víře činnorodě. Není řečeno i nám, zvyklým na průšvihy: „Pojď za mnou“? Obávám se, že ano, a obávám se proto, že to znamená odpovědnost za svět a za zemi a odvahu varovat; neboť svět je na pokraji zkázy vojensky i ekologicky. Mohu přijmout pokorně potopu, oheň a záhubu z ruky Boží, ale děším se dopuštění záhuby rukou člověka.

Víme, jak jsme na očích lidí, kteří se pasou na politických i morálních prohřešcích, které se dějí v církvi. Ale myslím si, že v podvědomí mnohých z těch, kteří staví církve na pranýř, je tajná touha, aby církve taková nebyla, aby se očistila od byvších i jsoucích poklesků, které se snažíme zamést pod koberec. Chceme-li učinit něco pro tento svět a tuto zemi (a tuto církev), nemáme sice dosud Jonášův morální kredit; ale můžeme, máme, musíme se snažit o deset spravedlivých mezi námi, být jimi především sami svou kázní, svou opravdovostí v jejich počtu. Což není i nám řečeno: „Vy jste světlo světa“ a „Vy jste sůl země“?

„Tento svět má šanci přežít jen tehdy, najdou-li se lidé, kteří se rozhodnou pro obět.“ Tak to napsal Alexander Solženicyn, nevím kdy. Ale vím, že v roce 1934 napsal Karel Capek: „Můžeme nějak pomoci světu? Kdybych věděl, že ne, byl bych klidný a smutný; ale cítím s hroznou úzkostí, že ještě je možno vyhrát nebo prohrát.“ A před rokem 1967 napsal Martin Luther King: „Jak může být vypuzeno zlo ze života společnosti? Když nevyčistí svět ani Bůh ani člověk – kdo to tedy učiní? – Ani Bůh sám ani člověk sám nepřinesou světu záchranu. Daleko více mohou oba společně proměnit staré v nové a vyhubit rakovinové útrapy hříchu. Bůh a člověk se stanou podivuhodnou jednotou skrze překypující lásku a sebeodevzdání Boha a člověka poslušností k přijetí. Víra otvírá Bohu dveře k práci pro člověka.“ Kingovo prohlášení je neslýchané, zní až rouhačsky; avšak což nezachránil Bůh Ninive pomocí člověka?

Uzavírám svoje zamyšlení přesvědčen, že i tvorba výtvarná, hudební a slovesná může být u víře nepřiklopenou hořící svíčí. Je zde však podmínka, kterou Angelus Silesius vyslovil veršem: „Chceš Bohu nabízet jen část, jen polovic? On celé srdce chce anebo nechce nic.“

Miroslav Matouš

Z kazatelského plánu

3. NEDĚLE POSTNÍ

Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. Obrát ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak poníženy.

ŽALM 25,15-16

První čtení z Písma: Exodus 17,1-7

Tužby:

1. Abychom v síle Ducha ožili novým životem, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom účinně pomáhali všem potřebným, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Bože všemohoucí, ty víš, že nemáme sílu, abychom si sami pomohli. Posiluj nás a chraň nás před poskvrnou těla i duše. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 5,1-11

Evangelium: Jan 4,5-42

Verše k obětování: Žalm 19,9-11

Verš k pozhnání: Jan 4,14

Modlitba k pozhnání:

Hospodine, děkujeme ti, že dáváš nám účast na velikém tajemství svaté večeře Páně. Prosíme tě, milostivě nás zprosti všech hříchů a chraň nás ode všech nebezpečí. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 31, 32, 39, 54, 82, 85, 197, 201, 290, 293, 311

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo

Listy sedmi církvím

Úvod

Obsah 2. a 3. kapitoly tvoří vzkazy Pána Ježíše andělům sedmi asijských církví.

Těchto sedm církví bylo vybráno promyšleně, pravděpodobně proto, že jejich duchovní stav, zkoušky a nesnáze, stejně tak jejich charakter a slabosti naznačují obecně stav tehdejších společností Božího lidu. Listy tehdy oslovovaly místní církve a mluvily do jejich konkrétní situace, ale jsou zároveň vzorem, paradigma-tem pro celou církev. Cokoli se v ní děje v kterýkoli den nebo v kteroukoli generaci, je tu paralela v těchto dvou kapitolách.

Listy mají osobní cenu pro každého věřícího, protože také portréty různé typy křesťanů v každém období. Pozorný čtenář tam najde vlastní portrét a také tu objeví Boží vzkaz k nápravě nebo povzbuzení.

Kromě toho je tu nepochybně prorocký nástin církevní historie. Listy naznačují sedm odlišných období, každé s jeho specifickými charakteristikami. (Ta období se do určité míry přesahují a jedno nemusí nutně skončit před začátkem dalšího.)

Na místě je tu Scofieldova poznámka: „Poselství sedmi církvím má čtveřý smysl: 1. Místní – je určeno církvím, které byly zrovna osloveny; 2. Varovný, má význam pro všechny církve ve všech dobách jako testy, nad kterými si církev mohou uvědomit svůj duchovní stav, jak jej vidí Bůh; 3. Osobní – v povzbuzení tomu, „kdo má uši“, a v zaslíbení tomu,

Nad Písmem

HLEDAT PRAVÝ ZDROJ ŽIVOTA

J 4,5-42

Příběh z Janova evangelia v sobě ukrývá mnoho rovin - vztahy, nevztahy mezi Židy a Samařany, otázku pravé bohoslužby v chrámu a bohoslužbu v duchu a v pravdě... My se však soustředíme na Ježíše jako zdroj živé vody a dárce spásy.

Ježíš je na cestě z Judska do Galileje. Nejkratší možná cesta vedla přes Samařsko, ale „zbožný Žid“ šel raději oklikou, aby se vyhnul prostoru, který nebyl košer.

V evangeliu čteme, že Ježíš tudy „musel projít“. Toto musel vypovídá mnohem víc, než je prostá informace o trase jeho cesty. Ježíš totiž chce přijít ke studni Jakobově a setkat se Samařskou ženou. A když k tomuto setkání dojde, Ježíš dobře ví, jakou ženu má před sebou. Ale neodsuzuje ji, nepohrdá jejím ne příliš vydařeným životem; naopak k ní přichází jako ten, kdo jí chce pomoci.

Ježíš se zprvu představuje jako ten, kdo něco potřebuje, navíc od ženy a Samařanky. Vše zprvu vypadá, že má obyčejnou žízeň. I reakce ženy je celkem očekávatelná: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Ale v Ježíšově prosbě *dej mi napít* není jen žádost o nějaký plod její práce, ale je to prosba k odevzdání člověka samého tomu, kdo je skutečným zdrojem a dárce živé vody.

Kdybychom srovnali tento rozhovor

„kdo zvítězí“; 4. Prorocký, který odhaluje sedm fází duchovní historie církve – řekněme od roku 96 L.P. až do konce.“

Také vykladač W. Hoste sleduje analogii mezi historií člověka, Izraele a historií církve. Srovnává situaci té které církve s událostmi starozákonními:

Historie lidského pokolení začíná pádem člověka – historie církve pádem Efezu. Člověk ztratil strom života, vítěz ho znovu získá. Smyrna v ohni pronásledování může představovat analogii s Izraelem v cihelnách Egypta. Pergamos lze srovnat s Izraelem na poušti, kde byl sycen manou a stavěl se proti němu Balaam. Thyatira může být podobná Izraeli, který už byl v zaslíbené zemi, ale vystaven lákadlům modloslužebnice Jezabel. Sardy mohou korespondovat s Izraelem v Babylóně. Když procházeli zkouškami, někteří nemohli najít „svá jména napsaná v knize života“. Ve Filadelfii máme návrat ostatků Izraele. Laodicea má blízké analogie se situací zbylých navrátilců v době Malachiášově. Podobné srovnání nacházíme také u většiny závěrečných zaslíbení:

V Efezu bude vítěz jít ze stromu života v Božím ráji, což je nepochybně odkaz na strom života v pozemském ráji v Gn 1. Ve Smyrně vítězi druhá smrt neublíží, což je připomínka první smrti jako následku hříchu v Gn 3.

V Pergamu má být pokrmem vítěze skrytá mana, bezpochyby protějšek pokrmu na cestě Izraele pouští.

V Thyatire má vítěz triumfovat nad národy, zjevně připomínka pozemského panování Davida a Šalomouna.

V posledních třech listech mají zaslíbení nebeský charakter: V Sardách se Kristus k vítězi přizná před Otcem. Ve Filadelfii má vítěz vstoupit do nového Jeruzaléma jako jeho občan. V Laodiceji má vítěz panovat na trůně s Kristem. Tolik hypotéza, kterou předkládá W. Hoste.

EFEZ

Kdysi to byl hlavní přístav v Asii, město Efez bylo situováno na pobřeží. Ale dnes je to prakticky neznámá vnitrozemská vesnice s mnoha hromadami kamení a bláta a několika chatrčemi, které nelze ani pronajmout. Díky jeho poloze a naplavením z přístavu charakterizovaly historii Efezu změny a střídavé výkyvy. Jak jeden autor říká: „Země a poloha města se stále měnily. Co bylo vodou, stalo se zemí; co bylo městem, to přestalo být obydleno; co bylo holým úbočím a obdělávanou nížinou, to se stalo velkým městem, přečpaným rychle se zvyšujícím počtem obyvatel.“

Pokračování příště

Frederick A. Tatford:

Prophecy's Last Word,

An Exposition of the Revelation,

Pickering and English Ltd.

London, 1. vyd. 1947,

paperback 1969,

reprint 1970 a 1971

Zkrácený překlad:

Jiřina Kubíková

šich problémů. To, co nám Ježíš nabízí a co nám nikdo jiný dát nemůže, je zdroj života, nejen jakési přilepšení k našemu životu. Naštěstí ta žena to pochopila, uvěřila, nepropásla chvíli milosti ve svém asi dost bídném životě, poznala, kdo je Ježíš, a proto tam mohla zanechat džbán - symbol neustálého koloběhu starání a strachování. A šla mezi ty, kteří ji dobře znali s jejími selháními i pády, a vyznala, že v Ježíši nalezla Mesiáše. Poté pozvala i své sousedy k němu. Mohla by zazníť otázka, proč to udělala? Odpověď je velice prostá, protože našla skutečný pramen života.

Daniel Majer

**Milující Bože,
 ty znáš naši křehkost,
 ubohost a bídu.
 Děkujeme ti,
 že hledáš všechny
 ztracené
 a přinášíš jim odpuštění
 a nabízíš jim život
 v tobě a s tebou.
 Pomoz nám,
 ať naše víra v tebe
 je naší silou.
 Ať jsme svému okolí
 věrohodnými svědky
 o tvé lásce.
 O to prosíme
 skrze Ježíše Krista,
 tvého Syna a našeho Pána.
 Amen**

KRÁL DVOJÍHO LIDU

Jiří z Kunštátu a Poděbrad (23. dubna 1420, Poděbrady – 22. března 1471, Praha)

Patnáctý český král určitě patří k našim nejpobornějším panovníkům, přestože měl už ve své době pěknou řádku odpůrců, kteří mu připisovali ty nejhorší skutky. Jeden z nejhorších - zavraždění jeho předchůdce Ladislava Pohrobka - byl definitivně vrácen až v roce 1988. Antropolog Emanuel Vlček zkoumáním kosterních pozůstatků náhle zemřelého mladého krále definitivně potvrdil, že příčinou úmrtí nebyla vražda ale zhubná leukémie.

Králi Jiřímu se říkalo husitský král, po celou dobu vlády však byl "králem dvojího lidu". Země byla rozdělena na římské katolíky a kališníky a panovník se skutečně snažil obě strany sblížit. I na bohoslužby proto chodil střídavě ke sv. Vítu a do Týnského chrámu, který dlouho zdobila jeho socha, nápis "Veritas Dei vincit" a ohromný zlatý kalich. I po smrti byly ostatky krále rozděleny - srdce bylo pohřbeno v Týnském chrámu a tělo v chrámu sv. Víta. Po Bílé hoře však vše, co po něm u Týna zbylo, muselo být bezzbytku vymazáno. Srdce bylo spáleno, mramorová socha svržena a rozbita a kalich roztaven. Ani po nápisu nezůstaly stopy. Jiří z Poděbrad nemá dodnes v Praze ani sochu.

Jaký vlastně byl? Podle antropologického výzkumu Emanuela Vlčka, který zkoumal jeho pozůstatky v letech 1988 - 1991, byl Jiří z Poděbrad asi 165 cm vysoký, obézní muž. Obezita nebyla způsobena rozmařilým způsobem života, ale poruchou

látkové výměny. Trpěl žlučovými kameny a měl silně poškozená játra. Z bojů si odnesl četná poranění hlavy, měl zlomeniny obou lýtkových kostí, které mu však dobře rostly.

A jaký byl jako člověk? Bezesporu významný diplomat, který už ve své době uvažoval o vojenské alianci proti Turkům a plánoval mírové sjednocení celé Evropy. Byl horlivým obhájcem husitské víry, za což si vysloužil to, že ho papež Pius II. povolal r. 1464 před církevní soud a jeho nástupce papež Pavel II. ho v r. 1466 uvrhl jako kacíře do klatby a vyhlásil proti němu křížovou výpravu.

Ze strany římských katolíků byla proti němu vedena kampaň, jak čteme v Palackého Dějinách: "Nebyli to však konšelé, co vládli městem a úmysly obyvatelstva, nýbrž kazatelé a kněží; ... mezi nimiž čím který vztekaleji uměl na kázáních svých bouřiti proti kacířům a Jiříkovi, tím větší docházela obliby u chátrů městské. Jiřík, tak hlásáno bylo, nemodlil se Bohu, ale svému arcikacíři Rokycanovi, a nemyslí, než jak by vykořenil ze světa víru křesťanskou a vyhubil vyznavače její; bylť on prý ukrutnější než Nero, byl veliký onen drak, jenž pokálel církev jedem svým, byl dravý vlk, zloděj a vrah, vedravší se do ovčince Páně, byl lev hrozný, jenž drápy svými, zuřivěji než-li Turci, roztrhati hledal neshňvanou sukni Kristovu."

I papež Pius II. však musel uznat nesporné kvality husitského krále:

"...člověk postavy krátké, těla čtverhranného, pleť bílé, oči jiskřivých, mravů libezných, nakažený husitstvím, ale jinak muž spravedlivý a šlechtný".

Můžeme jen spekulovat o tom, proč byl 2. března 1458 českým sněmem na Staroměstské radnici zvolen králem právě Jiří z Poděbrad, který nepocházel z panovnické dynastie. Jeho vůdčí postavení v husitském táboře bylo sice nepochybné, dodnes však není jasné, proč mu své hlasy odevzdalo i panstvo "podjednou". Volba to však byla dobrá - Jiří z Poděbrad byl člověk míru a tolerance. Ač byl srdcem horlivým husitou a patřil ve své době k většině národa, dosáhl mírového soužití i s menšinovou církví evropským unikátem, protože tady vedle sebe 150 let dokázaly koexistovat bez násilí dvě církve. Jiří z Poděbrad uměl ukázat příklad i ve své rodině. Byl dvakrát ženatý a obě jeho manželky byly římské katolíčky.

Lidé ho milovali a dodnes existují legendy o husitském králi Jiříkovi a jeho věrném šaškovi bratru Palečkovi. Když 22. března 1471 přesně za měsíc po úmrtí jeho přítele arcibiskupa Jana Rokycany náhle zemřel, "ozýval se pláč po celém království", jak popisují kroniky z té doby.

Je smutné, že za 150 let se 21. června oči popravovaných českých pánů i jejich sympatizantů naposled dávaly na jeho sochu, na zlatý kalich a nápis: "Veritas Dei vincit".

Helena Noemi Bastlová

Portrét Jiřího z Poděbrad od Jana Vilímka

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Jsem velmi rád, že se trochu rozhýbaly stojaté vody Českého zápasu. Svědčí o tom zveřejněné ohlasy na vyznání bratra Filipa Štojdl, proč není římským katolíkem. Tento charismatický kněz působí kromě písecké i v naší mirovicke náboženské obci. Sluší se dodat, že nejen jeho názory, ale především vlastní přístup ke kněžské službě, spojený s množstvím aktivit pro občany našeho městečka, mu vynesly uznání široko daleko.

Dovolu mi, abych uvedl jen některé. Už pět let vydává na své náklady měsíčník Mirovicke husita, který svým významem dávno překročil hranice našeho kraje. Nejméně dvakrát do měsíce pořádá akce s náboženskou tematikou pro širokou veřejnost. A přes původní, nesmyslné usnesení rady starších obnovil konání bohoslužeb každou neděli. Nebývale velký ohlas na jeho úvahy v Českém zápase svědčí o zdravém myšlení většiny nás prostých věřících. Měl by vést k zamýšlení především ty, kteří se z výšin svých funkcí utápějí v ryze teoretických a často staromilských pohledech.

Každodenní služba, tak jak ji praktikuje většina "vesnických" kněží, je totiž daleko více o přiblížení Ježíše o než pietních aktech, vyseidávání vedle prezidenta nebo pozlácování kalichů na našich sborech. Dva z našich biskupů, bratr Michael Moc a bratr Štěpán Klásek, ale dokazují, že i mezi hodnostáři jsou v naší církvi skuteční a důstojní nástupci apoštola Pavla.

Uvědomuji si, že v dnešním světě je nesmírně složitě a citlivě vést naše společenství tak, aby si zachovávalo svoji životaschopnost. Vždyť dnešní uvažování a myšlení mnoha lidí se často míjí s tím, co vyznáváme my, praktikující křesťané. Nemám dobrý pocit z toho, když dnes lidé říkají, a bohužel jich stále přibývá, že smrt Jana Palacha, Jana Husa, či dokonce Ježíšova, byly zbytečné. Ano, mohli si nepochybně všichni tři zachránit život. Kdyby zradili, v co věřili. Tito mučedníci měli a mají oproti nám velký přesah. Ctíli totiž hodnoty, které se dnes z našeho života pomalu vytrácí. Pevně věřím, že se Láska, Víra a Naděje do našich životů vrátí. Ne, že by tady stále nebyly, ale většina je buď nevidí a nebo nechce vidět. A proto "zaplaťpánbůh" za bratra Filipa Štojdl a jemu podobné, kteří nám ukazují ve jménu Pána cestu k nim.

Mgr. Miroslav Felcman

třím vytáhli na pomoc. Dříve než se tak mohlo stát, dorazila výprava vedená Břeňkem do Prahy a zapojila se do rozhořčených bojů se Zikmundovou posádkou Pražského hradu a žoldněří prozatímní vlády, kteří ovládali Malou Stranu. Několikadenní boje s královskými, při nichž se podle kronikářů vyznamenal zvláště Mikuláš z Husi, nepřinesly – mimo vytvoření malostranského předmostí – husitům žádný větší úspěch. Naopak pražským kališníkům přibývali další nepřátelé, s nelibostí pohlížející především na jejich bratření s radikálním venkovem. V případě pokračujícího ozbrojeného konfliktu již proto Praha nemohla počítat s pomocí urozeného kališnického panstva, z jehož středu

někteří ostentativně adresovali městským radám své opovědní listy. Na delší válečný stav město nebylo vůbec připraveno, navíc jeho zemědělské zázemí se stalo terčem drancování a přerušeny zůstaly veškeré zásobovací tepny. S obavami sledovalo nečekaný vývoj vymykající se jejich kontrole zvláště vedení Starého Města, jehož hospodářské zájmy se ocitly v ohrožení a zásobovací problémy zvěšovala ještě přítomnost venkovských poutníků, kteří na druhé straně posilovali sebevědomí a požadavky pražských radikálů.

Jindřich Kejr

Pokračování příště

O MÁLO ZNÁMÉM HUSITOVÍ

Břeňka z Dolan na Klatovsku zmiňují pramenná svědectví jen v krátkém dějinném úseku. Urozený, avšak nepřilíš majetný člen vedlejší větve Švihovských z Riesenburka se objevuje na scéně zápasu za očistu zesvětštělé církve na podzim 1419. V té době se již nenásilná duchovní náprava zkaženého světa, jak ji původně zamýšleli uskutečnit organizátoři jarních zbožných poutí „na hory“, jevila pouhou iluzí, neboť běžnou praxí se naopak stalo krvavé pronásledování stoupenců opravného hnutí přívrženci dědice trůnu Zikmunda Lucemburského. A tak když se připravovalo celozemské shromáždění venkovských a pražských husitů, svolané do metropole na 10. listopadu za účelem dojednání dalšího společného postupu, byli venkovští poutníci vyzváni, aby dříve, než se vydají na cestu, zaměnili své hole za zbraně, protože „vinice zakvetla, ale kozlové chtí ji sniešti: protož nechodtež s holmi, ale s zbraní“! Autor této výzvy, plzeňský Václav Koranda, nebyl jistě jediný z venkovských kněží, kdo po předchozích trpkých zkušenostech s odpůrci kalicha takto nabádal k obezřetnosti před cestou do Prahy. Nezůstalo však jen u toho. Zkušeností ze spolupráce novoměstské husitské opozice se sympatizujícími válečníky, kteří napomohli hladkému průběhu převratu na Novém Městě, bylo třeba využít. Také nyní si kritická situace žádala účast profesionálních bojovníků z řad nižší

kališnické šlechty, schopných reálně vojensky zabezpečit a organizačně zvládnout náročné několikadenní přesuny venkovanů včetně žen i dětí a ochránit je před zbrojným lidem Zikmundových straníků.

Sraz západočeských poutníků z Plzně, Klatovska, Sušicka a Domažlicka svolal na počátek listopadu Václav Koranda do Žinkov. Organizace výpravy a její vojenské zabezpečení však bylo v kompetenci pana Břeňka z Dolan, pod jehož velením pak všichni vyrazili směrem na Břežnici a Knín do Prahy a dle komentáře letopiscova „vždy jim lida přibývalo na každém noclehu, takže se sebral lid dosti veliký“.

Mezitím se dostala do značných potíží výprava stoupenců kalicha z okolí Ústí nad Lužnicí vedená svými kazateli a pod velením bratrů z Machovic, neboť přímou cestu na Prahu jí blokovaly početné jízdní oddíly katolické aristokracie, jimž velel konopištský pán Petr ze Šternberka. Vůdčové jihočeských husitů proto uhnuli z plánované trasy pochodu a pokusili se nepříteli uniknout ve směru na Knín, kde doufali v pomoc Západočechů.

Když v noci z 3. na 4. listopadu zprávy o jejich svízelné situaci zastihly odpočívající poutníky v Kníně, vyslal jim Břeňka Švihovský na pomoc hotovost svých ozbrojenců s pěti vozy, snad pod velením Jana Valkouna z Adlaru. Ta po překonání vodního toku v prostoru Živohoště zanedlouho

spatřila Ústecké v obklíčení panské jízdy, jíž, jak prameny uvádějí, mohlo být na třináct set mužů. Ihned proto poslali do Knína, aby sem všichni vyrazili na pomoc. Mezitím se nepříteli podařilo prvním útokem rozdělit Jihočechy na dvě části. Větší, na niž se následně soustředil další útok, měla značné ztráty a posléze se nepříteli vzdala. Menší skupině se podařilo spojit se západočeským pomocným houfem a prozatím odolávat za narychlo zvyšovanou zídrou někdejšího keltského hradíště. Na delší odpor by to však nestačilo, neboť nepříteli nadržovala početní převaha i vojenská kvalita. Obrat na bitevním poli způsobil až příchod všech bojovníků od Knína v čele s panem Břeňkem, o čemž nás informuje kronikář: „an jim táhne na retuňk s korúhvemi městskými“. Změna v poměru sil přiměla Petra Konopištského k rychlému ústupu, avšak i se zajatými Ústeckými, které pak čekala krutá smrt v šachtách kutnohorských horníků. Obě husitské výpravy pak přenocovaly na bojišti a když ráno 5. listopadu pochovaly své padlé, vyrazily vstříc Praze.

Předem domluvená společná rokování pražských stoupenců kalicha s husitským venkovem vzala za své, ještě než mohla začít. Poplašené zprávy o boji s královskými u Živohoště způsobily, že někteří kazatelé a zvláště hradecký Ambrož, který do pražských měst přivedl východočeské poutníky, svolávali lid do zbraně, aby svým bra-

ZPRÁVY

Moravské pašije v Brně

O.s. Verbum et musica pořádá Moravské pašije – Teatr Vítů Marčíka. 6. dubna v 19 h ve Sboru Páně (Vážného 6).

Víť Marčík navazuje na hlubokou tradici pašijových her, které se hrávaly v kostelech. Vážné téma zprostředkovává komediant, který u všeho byl, vše viděl a díky jeho vyprávění je i divák vtážen do tohoto příběhu.

Zveme všechny přátele dobrého a nevšedního divadelního umění.

Vstupenky je možno si rezervovat na tel.: 776 032 149.

(red)

Přednáška v Hradci

28. března od 9 h se v Zimní modlitebně naší církve v Hradci Králové (Ambrožova 729) uskuteční přednáška Jiřího Beneše "Naamánova iniciace jako starozákonní předobraz křesťanského křtu".

(red)

Lahodná vteřina

Recitál - autorské čtení Stanislava Kubína z jeho sbírek poezie a esejů. Městská knihovna v Rychnově nad Kněžnou, Panská 1492, 30. března v 18 hodin.

(red)

Beseda o pěstování čaje

Pohádka z čajových hor. Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na besedu s Klárou Hejkrlikovou z Ekumenické akademie Praha o indickém Darjeelingu a tamním pěstování fair trade čaje. Beseda bude v úterý 12. dubna od 17.30 hodin v přízemí kláštera Emauz v Praze 2, Vyšehradská 49.

(JNe)

Nabídka práce v ERC

Ekumenická rada církví v ČR - sekretariát v Praze 10 Vršovických - hledá člověka na úklid prostor (kanceláře, dům).

Práce formou dohody o provedení práce, flexibilní pracovní doba, perspektiva dlouhodobé spolupráce, odměna 100 Kč/h hrubého, možnost okamžitého nástupu.

Bližší informace na telefonu: 271 742 850, e-mail: erc@ekumenickarada.cz. Mgr. Sandra Zálabová, vedoucí tajemnice.

Sandra Zálabová

Přibyslav 2011

S setkání dětí v Přibyslavi máme v naší romantické, trošku ještě rozestavené farní chaloupce a polodivoké zahrádce. Pro menší děti ve věku asi 5 - 10 let 13. až 20. srpna. Pro starší děti ve věku asi 10 - 16 let 30. července až 6. srpna. Spaní je v půdních pokojících po pěti ve vlastním spacáku, oddělené sprchy a WC, dobré jídlo, tři hodní vedoucí, skvělý kuchař. Program má duchovní základ - biblické příběhy, zpívání, ranní a večerní chvály v kapli, hry, soutěže, sporty, výlety, koupání, výtvarná činnost, ohně atd.

Cena za týdenní pobyt - 1000 Kč. Nástup je v sobotu odpoledne, můžete přijet autem (dům je v horní části náměstí), dobré spojení vlakem (nádraží je blízko, na pomoc vyšleme spojku). Kontakt: František Tichý, Komenického 20, Jihlava, tel.: 736265817

frantisektichy@email.cz

(red)

Naši teologové na webu

Mnoho členů naší církve si už zvyklo vyhledávat na "počítačích" náboženská témata, která je zajímají. Koneckonců své "weby" má snad už většina našich náboženských obcí.

Závazné informace lze nalézt ve Wikipedii. Vyskytují se tam mj. i údaje o křesťanských teologech. Z našich duchovních učitelů jich tam zatím bylo poskrovnu. To se však nyní mění. Chcete-li se o tom přesvědčit, zadejte na internetu heslo Seznam českých teologů. Když nalezené jméno prokliknete, naskočí vám životopisný a pracovní portrét hledané osoby.

Z této skutečnosti máme upřímnou radost. A to nejen z důvodů prestižních, ale i proto, jak snadné teď bude seznamovat se s rozsahem literatury, kterou Církev československá husitská vyprodukovala za uplynulých devadesát let svého působení. A možná to i přiměření upevní naše jinak poněkud otřesené sebevědomí...

(spě)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 28. 3. - 14 hodin

Benefiční koncert

Aiglon College (Švýcarsko)

* 29. 3. - 14 hodin

Benefiční koncert

Lakeville North High School

Choir (USA)

* 1. 4. - 20 hodin

Vivaldi, Mozart

Vivaldi orchestra Praga,

V. Návrát - barokní housle

* 2. 4. - 20 hodin

Vivaldi, Mozart

Vivaldi orchestra Praga

V. Návrát - barokní housle

* 3. 4. - 20 hodin

Händel, Orff, Gershwin, Bizet

Prague Brass Ensemble

Otevřené dveře v Hořicích

Vážení a milí přátelé!

Naše Církev československá husitská, s výraznou podporou města Hořice již tři roky připravuje rekonstrukci a revitalizaci hořické synagogy, na jejímž konci by se měla tato pozoruhodná stavba z 18. století zaskvět ve své původní kráse a otevřít veřejnosti nejen jako památka, ale i místo setkávání, poznávání a porozumění.

Rádi bychom vás nyní seznámili s výsledky stavebně-historického a restaurátorského průzkumu, které přinesly řadu pozoruhodných objevů, i s plány na rekonstrukci synagogy. Proto si vás dovoluujeme srdečně pozvat na DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ, který se uskuteční v sobotu 26. března od 14 h v synagoze s následujícím programem s diaprojekcí:

* Historie hořické synagogy - PhDr. Oldřiška Tomičková

* Obnova židovských památek - Mgr. Terezie Dubinová PhD.

* Výsledky restaurátorského průzkumu - Hana Bělinová Dis.

* Výsledky stavebně-historického průzkumu a projekt na rekonstrukci synagogy - Ing. arch. Jan Čiháček.

Srdečně zveme a těšíme se na shledanou.

Eliška Zapletalová,
farářka

Oldřiška Tomičková,
Městské muzeum Hořice

ZEKUMENY

SKORO POLOVINA RUSŮ DLE VÝZKUMU NECHÁPE SMYSL VELKÉHO PŮSTU; NEJLÉPE Z NICH DOPADLI PRAVOSLAVNÍ

Skoro polovina Rusů (49 procent) nechápe smysl velkého půstu. Vyplývá to z průzkumu veřejného mínění, jehož výsledky zveřejnil ruský sociologický ústav VCIOM. Mezi těmi, kdo nerozumí smyslu velkého půstu, jsou prý hlavně věřící jiných vyznání, než je pravoslavní. Z nich nechápe smysl půstu až 69 procent. Pokud jde o pravoslavní věřící, jichž je mezi Rusy většina, smysl půstu nechápe 44 procent dotázaných. Význam půstu je málo pochopitelný mladým lidem ve věku 18 až 24 let (63 procent) a těm, kdo při půstu zachovávají normální režim stravy (53 procent). Pro Rusy má podle výsledků průzkumu velký půst především duchovní smysl a označuje duchovní očistu a zbavení se hříšných myšlenek - tak ho chápe 24 procent dotázaných. Část respondentů půst spojuje s pokáním, splynutím s Bohem a s možností zhodnotit své činy, tak odpovědělo pět procent dotázaných. Zdržení se hříchů znamená půst pro čtyři procenta Rusů. Zkouškou ducha a vůle a konáním dobrých skutků je půst pro dvě procenta respondentů. Tři procenta Rusů si myslí, že půst nemá vůbec žádný smysl a jedno procento ho považuje jen za projev tradice. V západní církvi začíná postní doba Popeleční středou a trvá čtyřicet dní (kromě nedělí). Ve východních církvích začíná velký půst v pondělí sedmého týdne před Velikonocemi a končí v pátek devět dní před Veli-konocemi. Letos v Rusku půst připadá na období od 7. března do 23. dubna.

podle ČTK

AMERIČTÍ JEZUITÉ NAVRHOJÍ NÁVRAT LAIKŮ DO SBORU KARDINÁLŮ

Vraťme laiky do kardinálského kolegia, ať znovu radí papeži a vybírají jeho nástupce, navrhuje jezuitský týdeník America. Redakce periodika vyzývá k reflexi toho, jak mohou dnes laici pomáhat církevní správě. Podle amerických jezuitů se taková pomoc ukazuje nezbytnou pokaždé, když se objeví nové případy chyb a zanedbání jako důsledky klerikalismu, ve kterém se lojalita cení výše než zodpovědnost. Mnoha chybám bylo možné předjet, kdyby se častěji dotazovali na radu laických věřících, čteme v redakčním článku. Američtí jezuité neapelují na zrušení celibátu nebo svěcení žen, ale chtějí předložit k úvaze několik návrhů. První z nich by vyžadoval pouze drobnou úpravu v Kodexu kanonického práva, kde se říká, že podmínkou členství v kardinálském kolegiu je kněžské svěcení. Přítom v novověké církvi nebyli světští kardinálové žádnou výjimkou. Týdeník America navrhuje návrat k této tradici s tím, že by se v nejvyšším církevním grémiu mohly objevit i ženy. Kromě této provokativní hypotézy představují američtí jezuité ještě dva další, realističtější návrhy. První se týká praxe v místních církvích. Doporučují, aby biskupové mezi své nejbližší poradce a spolupracovníky vybírali častěji laiky. Druhým návrhem je založení světové rady laických katolíků. Jejimi členy by měli být lidé vynikající láskou k církvi, povolání do úřadu na základě doporučení ze zdola. Složení rady by mělo odrážet katolickou populaci na světě. Rada by byla jakousi protiváhou kardinálského kolegia a mezi její kompetence by patřil např. dohled na vatikánské úřady, poskytování rad papeži a podíl na volbě jeho nástupce. Výrazný ideologický podtext se projevuje zejména tam, kde jsou vyjmenovány priority případné rady laiků, totiž role žen v církvi, vztah k homosexuálům a k antikoncepci.

RaVat

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Samařská žena

Ježíšův rozhovor se samařskou ženou je popsán v Janově evangeliu 4,5-42. Tento text budete také potřebovat k získání tajenky - vypište z něj písmena tak, že první číslo udává verš, druhé číslo znamená slovo v tomto verši a třetí je písmeno v tomto slově.

5,6,7; 6,4,4; 7,7,2; 8,4,1; 9,8,2; 10,2,1; 11,3,2; 12,3,1; 13,5,3; 14,6,3; 15,3,2; 16,1,3; 17,11,3; 18,1,1; 19,8,5; 20,3,1; 21,6,3; 22,2,8; 23,14,1; 24,3,2; 25,12,5; 26,1,2; 27,8,1; 29,3,4; 30,3,1; 31,5,5; 32,2,2; 34,6,4; 35,1,1; 36,7,1; 37,3,4; 39,5,2; 40,2,1; 42,13,2

(Řešení z minulého čísla: Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.)

Jana Krajčířiková

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

"Vzpomeňte na věci dávno minulé, vždyť já jsem Bůh a žádný jiný není. Já jsem Bůh a není žádný kromě mne. Já od počátku oznamuji konec a odědávám, co teprve nastane."
Iz 46 v 9-10

BOŽÍ VĚČNÝ PLÁN ZJEVENÝ V BIBLICKÉM PROROCTVÍ

Porozumění prorocké důležitosti knihy Genesis
13.-15. května 2011
Konference na téma Prorocství v Bibli

RECNIK Brian Gemmell
Vyučování na téma brzký návrat Pána Ježíše Krista, s doslovným výkladem biblických prorocství.

Brian Gemmell je britský teolog, který se zabývá výkladem prorocství Starého a Nového zákona již mnoho let. Jako člen týmu učitelů britské Národní rady pro studium biblických prorocství (Prophetic Witness Movement International) je často zvaným kazatelem do různých sborů ve Velké Británii. Brian pochází z prostředí Bratrských sborů ve Velké Británii.

Podrobnosti o jeho službě jsou v angličtině k dispozici na www.raptureday.com.

Další informace o konferenci poskytnou
Ludmila Hallerová na hallerova@volny.cz nebo Don Gawthorne na don.gawthorne@seznam.cz.

Vstup na konferenci je volný. Věštní jsou srdečně zvány.

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9